

ALLE MIDLER

Af Martin Schjønning

Orcus lænede sig fremefter på skrivebordsstolen. Den knirkede under hans vægt. Det snurrede i hans hoved. Udmattet, men langt fra færdig med det forhadte papirarbejde, kastede han sig over den næste bunke personalark. Hadet til papirusseriet gjorde ham underligt effektiv. Han overfaldt hver ny opgave, med arrig iver.

Hvert ark papir kronedes af et navn, der var fuldstændigt ligegyldigt. Herefter fulgte den 17-cifrede kode der, tydet korrekt, afslørede de rudimentære detaljer om navnets ejermand. Fødested - ligegyldigt. Tjenestested - relevant. Uddannelse - ret uinteressant. Dødsårsag - essentielt. Under koden kunne man finde mere information, som hædersbevisninger, opsummeringer af sygejournaler, overordnedes skudsmål, data om forflytninger, det hele grundlæggende ... ligegyldigt.

Da Projektet startede gik Orcus og hans kolleger hvert personalark igennem med en tættekam. Kun de bedst egnede blev en del af Projektet. De heldedøde, med perfekte psykologiske profiler, de rette uddannelser, de nødvendige erfaringer. Og selv dengang, vigtigst af alt: Den rette postume kropstilstand.

Nu var der kun én ting man så efter. De sidste tre cifre af koden. Alt andet var sekundært, hvis det overhovedet blev læst.

Orcus havde en mærkelig svaghed for at læse personalarkene, hvilket var en af grundene til at han ikke kunne udstå denne del af arbejdet. Det var en særhed, en lille privat sygelighed, som forfulgte ham. Han *måtte* læse. Også uden for jobbet. Han læste advarselsskilte og vægskriblerier, der ikke var bestemt for ham. Han læste ryggene på bøger når han var på besøg hos andre - noget der efterhånden skete ret sjældent, da Projektet åd al hans tid. Han læste våbenmanualer og køreplaner, menukort og nummerplader. Han kunne være en halv time om at tømme sin tegnebog for kvitteringer, og en hel dag om at rydde sit skrivebord - fordi alt skulle læses inden han smed det ud.

Han havde dog lært sig selv kun at skimme de uendelige mængder af personalark. Og først at læse de tre sidste cifre. Tallene 001-99 lagde han i bunke til videre brug. Alt over de magiske 99 blev smidt ud. Medmindre et eller andet fangede hans opmærksomhed. Nogle gange brugte han tyve minutter på at læse en 300'ers livshistorie, selvom en indre stemme skreg at han måtte videre i teksten.

Bunken han sad med nu indeholdt, efter Orcus' eget skøn, halvtreds personalark. Med en mental kraftanstrengelse fokuserede han på de tre sidste, forbandede cifre i hver kode. 368 ud, 291 ud, 078 gem, 147 ud, 217 ud, 102 ... gem og undersøg nærmere ... 227 ud ...

Til sidst sad han med en rest på 13 subjekter, der alle var under 100, samt den frustrerende 102'er. Han fejede de frasorterede 36 ark ned i den store tragt, der stak op fra gulvet ved siden af bordet. Bygningens indre organer begyndte at fordøje disse uønskede elementer øjeblikkeligt. Dybt nede i bygningens mave suste makulatorknivene rundt i døgn drift.

Han gned sig i øjnene, mens han lyttede til den mekaniske fordøjelse. Hans egen mave rumlede pludseligt, og han blev klar over at han havde glemt at spise frokost. Han rakte ud efter samtaleknappen på væggen.

"Ja?" lød hans sekretærs stemme fra højtaleren. Hun var typen der altid lød som om det var en grov fornærmelse at blive kontaktet af sin foresatte. Orcus ønskede hende langt væk, samme fjerne sted som papirarbejdet. Hans tidligere sekretær havde været meget flinkere. Sidst han så noget til hende, var da han fandt hendes navn på listen over savnede personer. Hun havde "været ude i regnvejr", som man lakonisk kaldte det, når folk forsvandt i de natlige bombardementer. Hun var ikke rigtigt savnet. Hun var blot blæst så meget til ukendelighed at de ikke havde et lig de kunne erklære dødt. En 350+ i fagtermer. Nogle gange syntes Orcus at han kunne høre hendes latter – sprudlende og ung.

"Kan jeg få noget mere kaffe?" bad Orcus sin nye, genstridige sekretær.

"Det er Deres tredje kop i dag!" bed hun. At han overhovedet havde en kafferation var lidt af et mirakel. Det måtte næsten bero på en fejl i systemet. Men han havde klogeligt undladt at indberette den.

"Ja, det ved jeg. Så må jeg undvære en anden dag."

Uden at svare afbrød sekretæren samtalen. Højtaleren bippede bare.

Dumme kælling, tænkte Orcus, mens han så på sin 102'er. Han var helt fordybet da kaffen ankom og fyldte det støvede lokale ud med sin duft af erstatningskemikalier og nostalgi. 102-subjektet havde en grundig militær uddannelse, først som artillerist, dernæst som befalingsmand. God opvækst, men fra middelklassekår. En kriger, men med hjerne. God psyk-profil, gode udtalelser. Død ved et uheldigt tilfælde. Brystkassen knust da en stabel 155 mm granater væltede.

102. Selv Orcus kunne ikke huske alle koderne præcist, men han var sikker på at det havde med ribben at gøre. Var de i for dårlig stand, til at subjektet kunne bruges? En 93'er havde skader på op til halvdelen af ribbenene. Han måtte tilse liget personligt. De 13 øvrige gav han OK-stemplet uden at tænke.

Det var nærmest en lettelse at træde ind i det gigantiske lighus. Men også kun nærmest. Lighuset mindede mest af alt om en underjordisk hangar, men selv loftshøjden på tyve meter kunne ikke opløse stanken af død.

Orcus prøvede, som altid, at koncentrere sig om at trække vejret gennem munden. Og som altid gik det kun delvist godt. De døde havde en særlig lugt, selvom forrådnelsen blev holdt i ave af stærke magiske riter. Lighusets gulv var overtegnet med et sindrigt virvar af symboler og cirkler. Men de døde stank. Orcus havde tit overvejet om stanken simpelthen var lugten af mangel på liv – noget ingen kunne kompensere for.

Han overrakte de 14 personalark til ligsynsassistenten – en mand Orcus havde besluttet sig for aldrig at lære navnet på. Assistenten var en kvabset, usympatisk mand, med vigende hårgrense, en konstant blodpletet kittel, og en øjensynligt evig cerutstump ulmende i mundvigen. Røgen fra den syrlige erstatningstobak slyngede sig op under mandens næse, og farvede hans overlæbe helt gul. Men det holdt sikkert stanken af ikke-liv stangen.

Assistenten tog imod papirerne uden et ord og bladrede dem igennem. Han kopierede deres koder over på et andet dokument, men gik i stå da han nåede til 102'eren.

"Hov, du har vist læst forkert, mester," sagde han. Hans stemme var klistret.

"Hvad mener du?"

"Ham her er over 99."

"Ja, jeg vil gerne tilse ham personligt."

"Det er højst irregulært, mester. Du kan få problemer med ..."

"Netop. Jeg kan få problemer. Udskriv ham nu bare til mig, ikke?" Orcus havde hovedpine og begyndende kvalme af lighusets ækle atmosfære. Kaffesimulien havde intet gjort for at bekæmpe hans træthed. Det sidste han havde tålmodighed til lige nu, var en underassistents tågesnak om regulativer.

"Ro på, mester, ro på." mumlede assistenten. Blålig røg stod ud ad munden på ham, når han talte. Han overførte de sidste koder. "Rum 11 er ledigt."

Orcus var ikke blot træt, og han vidste det godt. Hovedpinerne og kvalmen skyldtes ikke mangel på lys, luft og ordentlig føde, sådan som alle andre med samme symptomer ellers gladeligt bildte hinanden ind. Orcus led af en grundlæggende udmattelse, og det var tilværelsen selv der var skyld i det.

Han stod i Rum 11 og betragtede blindt en falmet propagandaplakat, mens ansigtløse portører rullede de 14 kadavere ind.

"MED ALLE MIDLER" kundgjorde plakaten, og gentog dermed det slagord der var blevet gentaget i det uendelige, siden Krigen blev total. Billedet under teksten forestillede tre mænd, hvoraf den ene var klædt ligesom Orcus, i sort kittel med et rødt pentagram over hjertet. På hver side af den generiske gengivelse af Orcus, stod en genganger i fuld kampuniform. Under hjelmene stirrede de to halvlevende lig ud på beskueren, med et blik der både var intimiderende og højtideligt. Kunstneren bag plakaten var en umådeligt dygtig håndværker. Hans løgne trængte gennem selv Orcus' tvivl og fornuft. Uden at tænke over det rankede han sig.

"Det var så den sidste for denne gang, mester. Din 102'er er ham længst til højre."

Da de andre havde forladt rummet gik Orcus en runde. Han havde sine egne små ritualer, og et af dem var at hive liglagenet af alle rekrutterne inden han gik i gang. Det var hans egen måde at få overblik over den forestående opgave på.

Der gemte sig ingen overraskelser under ligklæderne, kun den sædvanlige følelse af meningsløshed. Stiksår, småskavanker, tre ofre for giftgas, ikke noget alvorligt. Først da han nåede til 102'eren vågnede han lidt.

Mandens ansigt udstrålede simpelthen heltemod. Dødt heltemod, men ikke desto mindre. Orcus lattede klædet, så brystkassen blev blottet. Døden havde været hurtig. Der var meget få mærker efter granaterne. Blodet havde ikke nået at samle sig til plamager under huden, før det var blevet standset i årene. Forsigtigt mærkede han efter. 102's brystkasse var bred og mandig, men nogle steder helt svampet, på grund af de knuste ribben. Det ville ikke blive let. Men det var ikke umuligt.

Orcus ignorerede de 13 andre. Han fandt remedierne frem fra skabe og skuffer, og lagde det hele parat. Skalpeller og magiske udtræk.

Han skar de ældgamle runer i 102's arme og ben. Den ødelagte brystkasse blev forsynet med de kraftigste sigiler og tegn han kendte. Salver og pulvere blev fordelt i heltekroppens nye åbninger. Den sorte nadver blev lagt under ligets kolde tunge. Lyset i Rum 11 begyndte at trække sig tilbage, som om nogen skruede ned for tilførslen af strøm. Men Orcus genkendte skyggerne. Han havde set dem tusind gange før. Han sendte formaninger og besværgelser ud i æteren. Sved sprang frem på hans pande og blev opsnapet

af hans øjenbryn. Skyggerne var skeptiske. De sansede at liget ikke var intakt nok. Men de følte også Orcus' stigende vrede – som han håbede inderligt på, dækkede over hans desperation.

Endelig bed en af skyggerne på. Den dæmoniske ånd trængte ind i 102's åbne mund, og ormede sig vej ud i lemmerne. Orcus påkaldte alle de navngivne entiteter han kunne komme i tanke om. Og endelig åbnede 102 sine øjne.

Orcus fingerede ved sin medalje. Et lille stykke metal, der i vægt mindede meget om andre stykker metal, han normalt gravede ud af subjekterne. Han stod på paradepladsens balkon og skuede ud over den nyeste division. Den var opkaldt efter ham – manden der brød koden og overgik 99. MED ALLE MIDLER. Det var hans kontrafej der dannede centrum på plakaterne nu.

Orcus-divisionen marcherede forbi balkonen i perfekt takt og formation. Hjelmene var matte, uniformerne grå, men blikket i de dødes øjne glimtede, som sorte stjerner. Omkring ham stod begejstrede overordnede og sykofantiske underordnede. Rygklappere fra de bedste kredse. Mod øst rasede Krigen endeløst videre. Den affolkede by omkring paradepladsen lå i ruiner.

Han hadede hvert sekund. MED ALLE MIDLER stod der på et brandskadet, snavset banner, der var spændt ud mellem to bygninger. Det udbrændte bibliotek og det forladte hospital. Han vidste at der hang lignende bannere i Fjendens byer. At Fjendens byer var lige så ødelagte. At der i disse ruinhobe, på den anden side af fronten, levede mænd ligesom ham. Mænd, der ville gøre alt for at vinde, lige meget hvor mange mareridt det kastede af sig.

Forrest i Orcus-divisionen marcherede 102. I andet geled fulgte en ung pige der engang havde været sekretær for en ret anonym mand, der nu var en krigshelt. Da det kom til stykket var hun rent faktisk blot forsvundet – og ikke sprunget i stumper og stykker. Hun var blevet vurderet til 116. Ikke noget der ikke kunne klares med nogle stålkamper og 100 meter stærk sytråd. Et sted i det fjerne hørte Orcus hendes perlede latter forstumme.